

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: V. L.
bytem P.
zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 1. 12. 2020, čj. MV-156243-8/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí. Žalovaná jím zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra z 20. 8. 2020, čj. OAM-6574-7/DP-2020. Ministerstvo zastavilo řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce nepředložil doklady prokazující jeho bezdlužnost.
2. První žalobní bod formuloval žalobce tak, že ministerstvo dostatečně nezohlednilo důvody, pro které žalobce opakovaně žádal o prodloužení lhůty k doložení dokladů. Žalobce byl v době, kdy ho ministerstvo vyzvalo k doložení dokladů, na Slovensku, kde má manželku. Přicestovat do České republiky žalobce nemohl z důvodu pandemických

opatření, rodinné situace, zdravotních potíží a skutečnosti, že mu v době pobytu na Slovensku vypršela platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce musel zajistit vstupní vízum, k jehož vydání je příslušný zastupitelský úřad ČR v Bratislavě. Z těchto důvodů žalobce přicestoval do ČR až 8. 9. 2020 a ihned poté začal svoji situaci řešit, uhradil všechny nedoplatky a předložil ministerstvu doklady, které tuto skutečnost prokazovaly. Ministerstvo i žalovanou informoval o důvodech, které mu neumožnily situaci vyřešit dříve, nicméně ty to nevzaly v potaz.

3. V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaná nepřihlédla k důkazům, které žalobce předložil v odvolacím řízení. Tím ve věci rozhodla, aniž by zjistila skutečný stav věcí, a nepřihlédla ke skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce.
4. V rámci třetího žalobního bodu uvedl, že žalovaná a ministerstvo pochybily, pokud nezkoumaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na délku pobytu žalobce v ČR, účel pobytu, přítomnost manželky a důvodům pro zastavení řízení o jeho žádosti, považuje žalobce postup správních orgánů za likvidační a diskriminační.

II. Vyjádření žalované

5. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ministerstvo poskytlo žalobci dostatečný prostor pro odstranění vad jeho žádosti a nemělo povinnost opakovaně prodlužovat lhůtu k doplnění náležitostí. Navíc měl žalobce již při podání žádosti vědět, jaké náležitosti bude muset doložit. K žádosti o vystavení dokladů o bezdlužnosti není třeba osobní podání u příslušných úřadů a žalobce při nich mohl být zastoupen na základně plné moci.
6. Žalovaná nepochybila, pokud neakceptovala později doložené doklady. Bylo primárně na žalobci, aby doložil podstatné náležitosti své žádosti, z nichž by vyplývalo, že splňuje podmínky pro prodloužení pobytu. Řízení se ve věci žalobce neřídí zásadou vyšetřovací, na kterou v žalobě odkazuje.
7. Ke zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí se žalovaná vyjádřila v napadeném rozhodnutí. Posuzování přiměřenosti se provádí v rozhodnutích meritorních. Žalobce navíc neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ministerstva do jeho života.

III. Obsah správního spisu

8. Ze spisového materiálu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
9. Žalobce pobývá na území ČR od 16. 12. 2015, a to za účelem podnikání.
10. Žalobce požádal 26. 3. 2020 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, společnosti VAL – Linter EKO s. r. o. Žádost podala za žalobce paní H. T. a k žádosti přiložila plnou moc a průvodní dopis. Žádné další přílohy součástí žádosti nebyly.
11. Ministerstvo vyzvalo 28. 4. 2020 žalobce k odstranění vad žádosti, a to konkrétně k předložení platného cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování, výpisu z obchodního rejstříku, dokladu prokazujícím dostatečný měsíční příjem, dokladů prokazujících bezdlužnost žalobce a bezdlužnost společnosti VAL – Linter a dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Ministerstvo poskytlo žalobci k odstranění vad lhůtu 30

dnů od doručení výzvy a poučilo ho, že nebudou-li vady odstraněny, řízení zastaví. Výzva byla zástupkyni žalobce doručena 6. 5. 2020.

12. Zástupkyně žalobce zaslala 5. 6. 2020 (tj. poslední den lhůty) ministerstvu požadované doklady vyjma dokladů o bezdlužnosti žalobce a společnosti VAL – Linter a požádala o prodloužení lhůty k dodání zbývajících dokladů o 60 dnů. Jako důvod uvedla, že žalobce je na Slovensku a nemůže přicestovat do ČR.
13. Ministerstvo usnesením z 26. 6. 2020 prodloužilo lhůtu k odstranění vad žádosti o 20 dnů od doručení usnesení. To bylo zástupkyni žalobce doručeno 2. 7. 2020.
14. Zástupkyně žalobce požádala dopisem z 22. 7. 2020 (tj. poslední den lhůty) o opětovné prodloužení lhůty na dodání dokladů o 30 dnů. V žádosti uvedla, že se žalobci doposud nepodařilo přicestovat ze Slovenska.
15. Ministerstvo usnesením z 11. 8. 2020 rozhodlo, že se lhůta neprodlužuje. V odůvodnění uvedlo, že žalobci byl dán dostatečný prostor k odstranění vad žádosti. Usnesení bylo zástupkyni žalobce doručeno 20. 8. 2020. Usnesením z 20. 8. 2020 ministerstvo řízení o žádosti žalobce zastavilo. Důvodem bylo, že žalobce neodstranil přes výzvu vady žádosti, neboť nedoložil požadované dokumenty. Usnesení bylo zástupkyni žalobce doručeno 27. 8. 2020.
16. Proti usnesení o zastavení řízení podala zástupkyně žalobce 10. 9. 2020 blanketní odvolání. V něm uvedla, že žádá o prominutí zmeškání úkonu a že žalobce přicestoval ze zdravotních důvodů do ČR až 8. 9. 2020. Zástupkyně žalobce odvolání doplnila 30. 9. 2020 o doklad o zajištěném ubytování a čestné prohlášení, v němž žalobce uvedl, že se na Slovensku léčí s ledvinami. Zástupkyně žalobce dále zaslala 25. 10. 2020, 11. 11. 2020 a 20. 11. 2020 doklady o bezdlužnosti žalobce a společnosti VAL – Linter.
17. Žalovaná 1. 12. 2020 napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a potvrdila usnesení ministerstva.

IV. Posouzení věci soudem

18. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
20. Žaloba není důvodná.
21. Žalobce primárně namítal, že ministerstvo dostatečně nepřihlédlo k důvodům, pro které žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad své žádosti.
22. Náležitosti, které má žadatel předložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jsou jasně stanoveny v § 46 odst. 7 ve spojení s § 44a odst. 3 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žadatel tedy ví, co má předložit a je jeho povinností tak učinit již při podání žádosti (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).
23. Žalobce však ke své žádosti nepředložil žádný z požadovaných dokladů. Ministerstvo žalobce proto vyzvalo k odstranění vad žádosti ve lhůtě 30 dnů. Správní orgán má

povinnost určit lhůtu tak, aby byla přiměřená k provedení konkrétního úkonu. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení (§ 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Na žádost účastníka ji může správní orgán prodloužit (§ 39 odst. 2 s. ř.).

24. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu limitovaného účelem řízení. Na prodloužení lhůty není právní nárok, lze ji však k žádosti účastníka prodloužit i z důvodů ležících právě na straně účastníka (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni z 29. 4. 2011, čj. 57 A 12/2010-106).
25. S ohledem na to, že žalobci bylo dopředu známo, jaké doklady má k žádosti doložit, považuje soud stanovenou lhůtu a její následné prodloužení o 20 dnů za dostatečné a přiměřené účelu řízení. Bylo primárně povinností žalobce, aby všechny potřebné doklady zajistil před podáním žádosti a ne teprve k výzvě správního orgánu. Této své povinnosti žalobce nedostál, naopak z jeho žalobních tvrzení vyplývá, že otázku bezdlužnosti začal řešit až v září 2020, kdy uhradil nedoplatky u příslušných orgánů. Za tuto liknavost odpovídá pouze žalobce a správní orgán neměl povinnost mu opakovaně prodloužit lhůtu k odstranění vad žádosti.
26. Nad rámec výše uvedeného soud uvádí, že s žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že jeho údajně komplikovaná situace, pro kterou nemohl doklady včas doložit, byla ministerstvu známa. Žalobce v žalobě uvedl, že nemohl přicestovat do ČR z důvodů zdravotních a rodinných, jakož i z důvodu pandemických opatření a skutečnosti, že mu v době pobytu na Slovensku vypršela platnost pobytového oprávnění. V žádostech o prodloužení lhůty však žalobce uvedl pouze to, že se v době koronakrizy nacházel na Slovensku a nemůže přicestovat do ČR (první žádost) a že se mu doposud nepodařilo do ČR přicestovat (druhá žádost). Lze proto souhlasit s žalovanou, že pro další prodloužení lhůty již nebyl žádný důvod.
27. První žalobní námitka není důvodná.
28. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaná měla přihlédnout k dokladům, které předložil v odvolacím řízení.
29. Správní řízení sice tvoří od svého zahájení do právní moci konečného rozhodnutí jeden celek, nicméně § 82 odst. 4 s. ř. zavádí v rámci neúplné apelace koncentraci řízení a stanoví, *že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*
30. Judikatura Nejvyššího správního soudu je dlouhodobě ustálená na závěru, že ačkoliv ze zásady koncentrace existují výjimky, v řízení o žádosti se koncentrace plně uplatní, a to i v pobytových věcech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, bod 16, z 21. 1. 2020, čj. 10 Azs 271/2019-28, bod 13, a z 30. 3. 2020, čj. 1 Azs 513/2019-34, bod 16).
31. Určitá přísnost koncentrace je vyvážena vyššími nároky na správní orgány ohledně poučovací povinnosti dle § 45 odst. 2 s. ř. (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 513/2019-34, bod 14). Ministerstvo své poučovací povinnosti dostalo, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobce podrobně poučilo o tom, jakými vadami žádost trpí a jaké doklady je třeba doplnit. Je pochybením žalobce, že tak neučinil.

32. Listiny, které žalobce předložil, nejsou novými skutečnostmi a důkazy, které žalobce nemohl uplatnit dříve. Žalobce měl naopak povinnost je uplatnit a předložit již při zahájení řízení. Žalovaná postupovala správně, pokud k nově založeným dokladům nepřihlédla. Žalovaná nemohla žalobci ani prominout zmeškání úkonu, neboť žalobce spolu s žádostí o prominutí (kterou zahrnul do odvolání) nespojil zmeškaný úkon – založení požadovaných dokladů (§ 41 odst. 2 s. ř.).
33. Odkaz žalobce na § 50 odst. 3 s. ř. s tím, že správní orgány měly z úřední povinnosti zjišťovat i okolnosti v jeho prospěch je nepřipadná, neboť v posuzované věci se nejedná o řízení, v němž je ukládána povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 13. 9. 2019, čj. 1 Azs 278/2019-25, bod 25).
34. Druhá žalobní námitka také není důvodná.
35. V třetím žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány měly zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho života.
36. Ani tato námitka není důvodná. Zastavení řízení zavinil žalobce svoji pasivitou v řízení před ministerstvem. Zastavení řízení z tohoto důvodu není nepřiměřené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Ostatně většinová linie judikatury Nejvyššího správního soudu zastává názor, že v případě zastavení řízení není vůbec třeba zkoumat přiměřenost dopadů do života cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22, z 19. 1. 2017, čj. 10 Azs 206/2016-48, bod 40 a 41, z 15. 5. 2019, čj. 8 Azs 249/2018-57, bod 22, ze 17. 1. 2019, čj. 1 Azs 266/2018-27, bod 22, a z 16. 3. 2021, čj. 3 Azs 4/2020-41, bod 13 a následující).
37. I pokud by však správní orgány tuto povinnost měly, je třeba uzavřít, že žalobce ve správním řízení nenamítal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého života, ani netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by nepřiměřenost dopadů naznačovaly. Případné nepřiměřenosti nenasvědčují ani skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Soud je přesvědčen, že nemusí-li správní orgány vypořádávat námitky, které nemohou v žádném případě aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu z 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, a z 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2109-39, č. 3990/2020 Sb. NSS), nemusí tím spíše vypořádávat námitky nepřiměřenosti zcela absentující.

V. Závěr a náklady řízení

38. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, nicméně jí nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu